

Τσί & Συμπάθεια*

έντυπο της αυτόνομης γυναικείας ομάδας Wildcat

τεύχος #8_Πάτρα_Ιούνιος '19

**EVERYBODY
HAS A
BEACH BODY**

* εκ του συμπαθώ με την έννοια του συμπάσχω, κατανοώ, επειδή έχω βρεθεί στην ίδια κατάσταση

Η γυναικεία ομάδα **Wildcat** ξεκίνησε στα τέλη του 2014 και προέκυψε από την παρατήρηση, ότι κάθε μια από εμάς έχει βιώσει τον σεξισμό στο σχολείο, στην οικογένεια, στη δουλειά, στις φιλικές ή ερωτικές σχέσεις και στον δρόμο. Όταν μιλάμε για σεξισμό, δεν εννοούμε τις ακραίες και μόνο εκφάνσεις του, αλλά για την καθημερινή καταπίεση που βιώνουμε.

Αντιλαμβανόμαστε τον σεξισμό ως κομμάτι μιας κοινωνίας, η οποία καταπιέζει οτιδήποτε δεν ταιριάζει με τα πατριαρχικά πρότυπα που έχει επιβάλει ως κανονικά. Πιστεύουμε ότι ο μόνος τρόπος για να απενοχοποιηθούμε και να οργανωθούμε ενάντια σε αυτήν την καταπίεση, είναι το να συζητάμε για όλα αυτά και να διαμορφώσουμε οι ίδιες αυτόνομο αντισεξιστικό λόγο και δράση. Διασφαλίζουμε την **αυτονομία** μας, επιλέγοντας να χρηματοδοτούμε οι ίδιες τις δράσεις μας. Λειτουργούμε **χωρίς αρχηγούς**, με τις δικές μας δυνάμεις, η μια δίπλα στην άλλη και **ισότιμα**. Επιδιώκουμε, λοιπόν, να μιλάμε εμείς οι ίδιες για τα ζητήματα που αντιμετωπίζουμε ως γυναίκες και να μην αφήνουμε τα μίντια, τα **lifestyle περιοδικά**, κρατικούς θεσμούς και ΜΚΟ να μιλάνε για εμάς - **χωρίς εμάς**.

Γνωρίζουμε, επίσης, ότι πρέπει να παλέψουμε την λογική του ότι *“ο φεμινισμός είναι ξεπερασμένος”* και ότι *“ο σεξισμός και η πατριαρχία δεν είναι πλέον καθημερινότητα”*.

Είμαστε τωρινές και μελλοντικές εργάτριες, που βλέπουμε σεξιστικές συμπεριφορές και μέσα στους χώρους εργασίας μας από τα αφεντικά, τους πελάτες, τους συναδέλφους κλπ. **Βλέπουμε τους εαυτούς μας ως κομμάτι της εργατικής τάξης**, είμαστε μαζί με τις **μετανάστριες εργάτριες** (και εργάτες) και σιχαινόμαστε τα αφεντικά και τα τσιράκια τους.

Περισσότερα έντυπα κι αφίσες από εμάς θα βρείτε στο site μας wildcat-patra.wordpress.com, καθώς κι στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο ΑΝΑΤΌΠΙΑ (τασμαδού 81) Τρίτη έως και Παρασκευή 19-23:00 και Σάββατο 11-14:00 και μετά τις 21:00, ενώ εμάς τις ίδιες μπορείτε να μας βρείτε στον ίδιο χώρο τις Παρασκευές μετά τις 20:00.

Τα δυτικά κράτη δεν είναι αντισεξιστικά
Αλλά ισλαμοφοβικά

ΑΚΟΥΣΑΜΕ ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ

Στα μέσα Μάη, η **αυστριακή κυβέρνηση** – με την συμ-
μαχία της δεξιάς (ÖVP) και της ακροδεξιάς (FPÖ) –
ψήφισε την απαγόρευση της μαντίλας από τα πρω-
τοβάθμια σχολεία. Μάλιστα, ο εκπρόσωπος του FPÖ
για θέματα Παιδείας, Βέντελιν Μέλτσερ εξήγησε ότι ο
νόμος στέλνει «*ένα μήνυμα εναντίον του πολιτικού*
Ισλάμ», ενώ ο βουλευτής του ÖVP, Ρούντολφ Τάσσερ
τόνισε πως ο νόμος ήταν απαραίτητος για να προστα-
τευθούν τα κορίτσια από την «υποδομή». Λίγες μέρες
μετά την σκυτάλη πήρε και η γερμανική κυβέρνηση η οποία
θέλει να απαγορεύσει την μαντίλα στα σχολεία.

**Οι παραπάνω νόμοι δεν είναι η πρώτη φορά που περνάνε
σε ευρωπαϊκές χώρες.** Έχουν προηγηθεί και αλλού, προβάλλ-
οντας την άποψη ότι οι γυναίκες πρέπει να απελευθερω-
θούν, αλλά και να προστατευθούν οι «πολιτισμένες» δυτικές
χώρες από το πολιτικό Ισλάμ. Βέβαια, με αυτό τον τρόπο αντιμε-
τωπίζουν τις μουσουλμάνες γυναίκες σαν αβοήθητες που έχουν
ανάγκη τα κράτη να αποφασίζουν γι' αυτές.

Αυτή η άποψη χτίζεται εδώ και πάρα πολύ καιρό **αγνοώντας την δύναμη
των γυναικών εκεί και το γεγονός ότι αυτές ξέρουν να αγωνίζονται
και δεν χρειάζονται τις δυτικές γυναίκες να τις διδάξουν τα δικαιώ-**
ματά τους (όπως κανόνιζαν διάφορες ΜΚΟ από ευρωπαϊκά πανεπι-
στήμια). Μάλιστα, τις περισσότερες φορές αυτά που κυκλοφορούν στις
δυτικές κοινωνίες όσον αφορά την κατάσταση των γυναικών εκεί διαφέρει πολύ
σε σχέση με την πραγματικότητα. Παράδειγμα αυτής της κατάστασης είναι το
Ιράν, όπου οι γυναίκες κέρδισαν εδώ και ένα χρόνο περίπου το δικαίωμα να
φορούν χαλαρά στους ώμους το χιτζάμπ. Αυτό δεν ήρθε από την μια στιγμή στην
άλλη, αλλά οι γυναίκες το διεκδίκησαν και είχαν κερδίσει κοινωνικά το
δικαίωμα αυτό πριν καν τους το δώσει το κράτος. Εν τω μεταξύ, η αστυνομία
ανακοίνωσε ότι δεν θα είναι πλέον «*στην αρμοδιότητα του νόμου και των*
κυρώσεών του»

όσες/οι δεν τηρούν τον αυστηρό ισλαμικό ενδυματολογικό κώδικα (και οι άνδρες έχουν ενδυματολογικό κώδικα, π.χ. απαγορεύεται να φορούν σορτς). Αυτό δεν σημαίνει ότι καταργείται το χιτζάμπ εντελώς. Στην ανακοίνωση των μπάτσων περιλαμβάνεται, επιπλέον, και η προειδοποίηση ότι οι σοβαρές παραβιάσεις του θα συνεπάγονται με ένα είδος «κηρύγματος» σε κάποιο αστυνομικό τμήμα. Όπως και να' χει, μεγάλο ποσοστό γυναικών συνεχίζει να φοράει χιτζάμπ από επιλογή.

Επίσης, ένα άλλο παρόμοιο παράδειγμα είναι και η Αίγυπτος, χώρα για την οποία υπάρχει η άποψη ότι όλες οι γυναίκες φορούν τσαντόρ (κάλυμμα που αφήνει ακάλυπτα μόνο τα μάτια). Παρ' όλα αυτά, **τσαντόρ φορούν, κατά κύριο λόγο, οι γυναίκες της αστικής τάξης, ενώ οι πιο φτωχές δεν το επιλέγουν, γιατί θα τις εμπόδιζε στην δουλειά, π.χ. στην αγροτική παραγωγή.**

Τέλος, αξίζει να αναφερθεί ότι η αρνητική επιμονή της «πολιτισμένης» δύσης στα καλύμματα των γυναικών (τσαντόρ, χιτζάμπ, μπούρκα) αποκρύπτει πως οι γυναίκες αυτές δεν είναι **κλεισμένες μέσα στα σπίτια τους, διεκδικούν την ελευθερία τους, βγαίνουν στους δρόμους, πολεμούν τις κρατικές πολιτικές μαζί με τους άνδρες. Διεκδικούν δικαίωμα στην ζωή, δικαίωμα που τις περισσότερες φορές τους στερούν οι δυτικοί με τους πολέμους που εξαπολύουν εναντίον τους.**

ΓΥΝΑΙΚΟΚΤΟΝΙΕΣ >>> και η λίστα συνεχίζεται...

Τέλη 2018 και η ελληνική κοινωνία «σοκάρεται» (όπως και κάθε φορά άλλωστε) με την **άγρια δολοφονία της Ελένης*** στη Ρόδο. Η Ελένη δολοφονήθηκε από γνωστούς της άντρες. Τη χτύπησαν με σίδερο στο κεφάλι, τη γρονθοκόπησαν και στο τέλος τη στραγγάλισαν. Έπειτα, την πέταξαν στα βράχια. Αρχές 2019 και την Ελένη ακολουθεί η **Αγγελική από την Κέρκυρα, που τη σκότωσε ο πατέρας της με χτυπήματα με σιδερόβεργα στο κεφάλι**, καθώς δεν ενέκρινε τη σχέση που είχε με άντρα αφγανικής καταγωγής. Τη σκότωσε και την έθαψε στην αυλή του σπιτιού του. Ακολούθησαν κι άλλες γυναίκες στην πορεία, όπως η **Κατερίνα στις αρχές Μαρτίου στη Σητεία που τη στραγγάλισε ο άντρας της**, γιατί δεν του άρεσε προφανώς που η γυναίκα «του» πήρε την απόφαση και έφυγε με τα παιδιά. Δεν του άρεσε που βρήκε το θάρρος να φύγει μακριά από την κακοποίηση που «λόγω αγάπης» της ασκούσε. Είναι και η **Ερατώ που στις 23 Μάη ο άντρας της την πυροβόλησε θανάσιμα, καθώς βγήκε το διαζυγίο τους**. Μάλλον, ούτε σε αυτόν άρεσε που έχασε το «κτήμα» του. Μια μακριά λίστα με τουλάχιστον δέκα δολοφονημένες γυναίκες.

Ο δράστης σε αυτές τις γυναικοκτονίες, αλλά και σε πόσες ακόμη δε γνωρίζουμε, καθώς δεν παίρνουν όλες το φως της δημοσιότητας, είναι κοινός. Είναι ο σύζυγος, ο πατέρας, ο αδελφός, ο

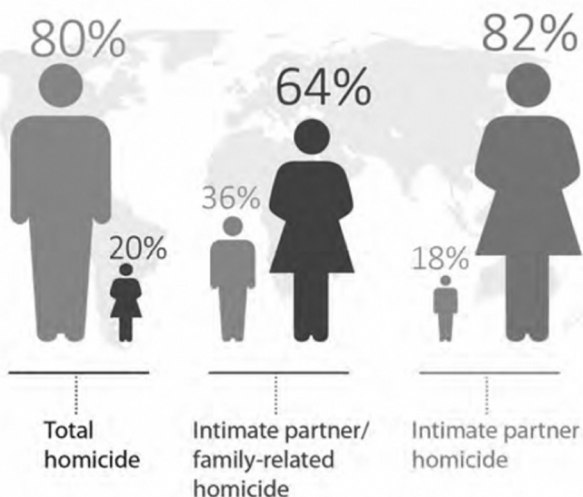
φίλος. Γυναικοκτονίες που παντού αναφέρονται ως «οικογενειακές τραγωδίες» και όχι ως αυτό που είναι. Για την κοινωνία και τα μήντια είναι τραγωδία, γιατί καταστράφηκε και καλά η ζωή του άντρα, που από τη μια στιγμή στην άλλη βρέθηκε δολοφόνος και αντιμέτωπος με το νόμο. Για τη γυναίκα ούτε λόγος. Γυναικοκτονίες που συνοδεύονται από δακρύβρεχτες μαρτυρίες γειτόνων, συγγενών και φίλων: *«Ήταν καλός σύζυγος και πατέρας, φιλήσυχος άνθρωπος, δεν είχε δώσει ποτέ δικαιώματα, δεν είχαμε καταλάβει τίποτα»*. Πώς να καταλάβεις άλλωστε, όταν αυτό είναι το τέλειο προσωπείο που από κάτω κρύβει έναν απύθμενο και βαθιά ριζωμένο σεξισμό και μισογυνισμό; Τέτοιου είδους μαρτυρίες, ωστόσο, κλείνουν το μάτι στο ότι **οι βιαστές και οι δολοφόνοι μας είναι μάλλον εξωγήινοι και όχι άντρες καθημερινοί, άντρες γνωστοί μας και φίλοι μας**. Μαρτυρίες που κλείνουν το μάτι στο ότι *«μάλλον ΑΥΤΗ κάτι έκανε, ΑΥΤΗ τον προκάλεσε και αυτός τι να κάνει...θόλωσε! Άντρας είναι! Δεν το έκανε επίτηδες»*. Αυτός ο άντρας, όμως, σκότωσε τη γυναίκα «του» στις 27 Γενάρη στην Καρδίτσα με μαχαίρι, γιατί – αν και σε διάσταση – πίστευε πως είχε βρει άλλον και, προφανώς, δε θα της επέτρεπε κάτι τέτοιο. Αυτός ο άντρας, όμως, στις 15 Μαρτίου στην Αμαλιάδα, σκότωσε τη γυναίκα «του», επικαλούμενος πως ήταν βαριά άρρωστη, ενώ στις 21 Μαρτίου στη Βουλιαγμένη γυναίκα πυροβολήθηκε, ύστερα από καβγά, πάλι από το σύζυγό της.

Αυτός ο άντρας όμως, στις 15 Μαρτίου **στην Αμαλιάδα, σκότωσε τη γυναίκα «του»**, επικαλούμενος πως ήταν βαριά άρρωστη, ενώ στις 21 Μαρτίου στη Βουλιαγμένη γυναίκα πυροβολήθηκε, ύστερα από καβγά, πάλι από το σύζυγό της. Άντρας που δεν άντεξε να χάσει αυτό που του ανήκει, που ζήλεψε, που δεν ανέχεται να του αντιμιλάνε, να τον απορρίπτουν ή να αμφισβητούν την εξουσία του.

Όλες αυτές οι γυναίκες δολοφονήθηκαν, επειδή δεν άντεχαν άλλο τη βία, την καταπίεση και την κακοποίηση και βρήκαν το θάρρος να μιλήσουν ή πήραν την απόφαση να φύγουν. **Και η λίστα συνεχίζεται...** Στις 16 Απρίλη **στην Ίο, άντρας σκότωσε τη γυναίκα του με μαχαίρι**, γιατί πάνω στον καβγά τους δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα νεύρα του. Στις 14 Μάη έχουμε **άλλη μια δολοφονημένη γυναίκα με στραγγαλισμό στην Καλλιθέα**, από έναν, επίσης, «ζηλιάρη» άντρα, ενώ **στις 22 Μάη στα Χανιά δολοφονείται γυναίκα από τον σύζυγό της με όπλο**. Άραγε αυτές οι γυναίκες δεν είχαν όνομα...;

Όμως, εμάς δεν μας ενδιαφέρουν καθόλου οι λόγοι που οδήγησαν αυτούς τους άντρες στη συγκεκριμένη πράξη. Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι πως δέκα από εμάς λείπουν. **Δεν είμαστε όλες εδώ**. Και αυτές που λείπουν δε δολοφονήθηκαν από δράκους, ανώμαλους και ψυχικά ασθενείς (αγαπημένες μορφές των μήντια). Δολοφονήθηκαν από γνωστούς, συγγενείς και φίλους. Και επιμένουμε στις λέξεις δολοφονία και γυναικοκτονία, γιατί όλοι αυτοί δεν είναι απλοί και τυχαίοι θάνατοι. Είχαν και κίνητρο και σκοπό. **Είχαν κίνητρο την ανδρική «αξιοπρέπεια» και εξουσία που πρέπει να διαφυλαχτούν. Είχαν κίνητρο τα προνόμια, που τόσο απλόχερα η πατριαρχία έχει δώσει στους άντρες, και τη διατήρησή τους. Είχαν σκοπό να μην αφήσουν τη γυναίκα να τα αμφισβητήσει ή να τα απαρηνηθεί όλα αυτά. Είχαν σκοπό την τιμωρία, επειδή τόλμησε και το έκανε.**

Although women and girls account for a far smaller share of total homicides than men, they bear by far the greatest burden of intimate partner/family-related homicide, and intimate partner homicide.

Serial και άλλα τέτοια καθημερινά

Killers

Ο νίκος μεταξάς είναι ένας 30χρονος ίληρχος της εθνικής φρουράς κύπρου. Είναι ένας στρατιωτικός ο οποίος έχει ομολογήσει πως έχει δολοφονήσει πέντε γυναίκες μετανάστριες και δύο παιδιά. Το πόσες ακόμα γυναίκες μπορεί να έχει δολοφονήσει είναι άγνωστο.*

Το δολοφόνο δύσκολα τον κατονομάζουν και έχουν βρει ένα ψευδώνυμο γι' αυτόν: Ορέστης. Τον "ορέστη", στα περισσότερα σάιτ τον βλέπουμε με θολωμένα τα χαρακτηριστικά του και πάντα οι τίτλοι φέρουν το ψευδώνυμό του. Διαβάζουμε για το προφίλ ενός "serial killer", πως είχε ψυχικές διαταραχές και πως για όλα αυτά ίσως ευθύνεται η εγκατάληψη του από μια γυναίκα. Μέσα στα πλαίσια αυτά, λοιπόν, χτίζεται η εικόνα του δολοφόνου ως ενός ψυχασθενούς ατόμου που ναι μεν μπορεί μια χαρά να καταθέτει και να παρευρίσκεται στο δικαστήριο, αλλά δεν είναι και λογικός ο τρόπος που σκέφτεται. Πρέπει οπωσδήποτε να γίνει, δηλαδή, προφανές πως ο τύπος αυτός κομμάτι της νοτιο-κυπριακής κοινωνίας δεν είναι. Είναι ένας στρατιωτικός που δεν μοιάζει με άλλους στρατιωτικούς, είναι ένας άνδρας που δεν μοιάζει με άλλους άνδρες.

Η αλήθεια είναι όμως πως οι πράξεις του ήταν απόλυτα λογικές στα πλαίσια της κοινωνίας που ζει. Επέλεξε να σκοτώνει γυναίκες. Χρησιμοποίησε το προνόμιο της ανωτερότητας του σαν άνδρα που του έδωσε η κοινωνία, βρίσκοντας ευχαρίστηση με το να σκοτώνει γυναίκες. **Επέλεξε να σκοτώνει γυναίκες μετανάστριες.** Η επιλογή του αυτή μόνο τυχαία και "τρελή" δεν ήταν. Δεν είναι θέμα "βίτσιου", είναι θέμα λογικής.

Στην νότια κύπρο ζουν και εργάζονται πολλές γυναίκες ως οικιακές βοηθοί. Γυναίκες, συνήθως, από τις φιλιππίνες πηγαίνουν στη χώρα μέσω διαφόρων γραφείων ευρέσεως εργασίας. Τη συνέχεια, ίσως, τη φαντάζεστε. Πολύ χαμηλοί μισθοί, δουλειά μέχρι και 14 ώρες, παρενοχλήσεις από τα

**Όπως ομολόγησε ο ίδιος
«Δεν θα αποκαλύψω τον
αριθμό των γυναικών που
έχω σκοτώσει, αλλά κάθε
φορά που θα
ανακαλύπτεται ένα πτώμα,
θα δίνω το όνομα της
γυναίκας, γιατί δεν θα
μπορεί να αναγνωρισθεί».*

αφεντικά. Μάλιστα, οι γυναίκες αυτές αν φύγουν από κάποιο σπίτι, είναι υποχρεωμένες να βρουν καινούριο εργοδότη μέσα σε ένα μήνα, αλλιώς απειλούνται. Γίνεται ξεκάθαρο πως η ζωή τους εκεί εμπίπτει σε ένα καθεστώς αβεβαιότητας και πλήρους ταξικής υποτίμησης. **Δεν είναι τυχαίο πως από τις δηλωμένες εξαφανίσεις γυναικών (αλλά και αντρών) στη νότια κύπρο η συντριπτική πλειοψηφία είναι μετανάστριες που όπως φάνηκε οι μπάτσοι δεν ασχολήθηκαν ποτέ μαζί τους, αφού τους είναι αναλήσιμες και μπορούν να αντικατασταθούν εύκολα.**

Θα κοιτάξουμε όμως και προς την Ελλάδα. Εδώ η μοίρα των μεταναστριών είναι εξίσου δύσκολη. **Υπάρχουν μετανάστριες** από τα βαλκάνια που ξεσκάζαν και φυλούσαν παππούδες και γιαγιάδες και παίρναν ψίχουλα και έμεναν εσώκλειστες. **Υπάρχουν μετανάστριες** που ζούσαν και εργαζόντουσαν εδώ για χρόνια, οι οποίες φυλακίζονται σε στρατόπεδα και πολλές φορές απειλούνται. **Υπάρχουν μετανάστριες** που στην προσπάθεια τους να περάσουν τα σύνορα έχουν εγκλωβιστεί στα νησιά χωρίς να ξέρουν πόσο θα μείνουν εκεί και τι τους περιμένει στη συνέχεια.

Τα ονόματά και οι ιστορίες τους σχεδόν πάντα είναι άγνωστα. Οι ζωές τους, όμως, πάντα αξίζουν να βιωθούν ελεύθερα.

Γυναικολόγοι,

Ρίχνοντας μια ματιά στην ιατρική ανά τους αιώνες μπορούμε εύκολα να διακρίνουμε τον πόλεμο προς την γυναίκα και το γυναικείο σώμα. Όπως και σήμερα, η ιατρική ήταν συνδεδεμένη με τις αρχές και προωθούσε τις πατριαρχικές αντιλήψεις στις οποίες βασίζονταν η κοινωνία. Από τον 19ο αιώνα στην Ευρώπη και στην Αμερική, οι γιατροί είχαν ως βάση την "βιολογία" υποστηρίζοντας ότι οι γυναίκες ήταν ασθενικές από την φύση τους και κυβερνούσαν από τα γεννητικά τους όργανα. Έτσι αιτιολογούσαν την απαγόρευση των γυναικών από τα κοινά και την μη συμμετοχή τους σε χειρωνακτικές δουλειές, μια από αυτές ήταν και το διάβασμα (!). Έτσι αιτιολογούσαν τον σεξισμό και την καταπίεση των γυναικών.

Σήμερα, οι γυναίκες έχουν μια "ιδιαιτερη" σχέση με τους γιατρούς, ιδιαίτερα με τους γυναικολόγους. Οι περισσότερες από εμάς επισκεπτόμαστε τον γυναικολόγο τουλάχιστον μια φορά τον χρόνο. Σχεδόν όλες έχουμε να πούμε ένα ή και περισσότερα περιστατικά που μας έχουν συμβεί καθισμένες σε αυτήν την καρέκλα. Από περίεργες ματιές, υποτιμητικά σχόλια και ερωτήσεις του τύπου "με πόσους έχεις πάει;", "έχεις μόνιμη σχέση;". Ερχόμαστε αντιμέτωπες με την αλαζονεία, τον κυνισμό και τον σεξισμό του κάθε γυναικολόγου, χωρίς να μπορούμε να αμφισβητήσουμε τα λόγια του. Για πολλές γυναίκες ο γυναικολόγος παρουσιάζεται ως αυθεντία και ως ο μόνος που γνωρίζει την λύση σε ότι "πρόβλημα" κι αν υπάρχει. Το γυναικείο σώμα αντιμετωπίζεται ως μια μηχανή που

κάτω τα ξερά σας από τις ζωές μας!

παράγει παιδιά και όλα γίνονται για την καλή συντήρηση της μέχρι να εκπληρώσει τον σκοπό της.

Οι γυναικολόγοι έχουν τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο πάνω στα σώματα μας, ξέρουν τι είναι καλό και τι όχι, με πόσους θα πρέπει να πάμε στην ζωή σου, ακόμα και τι βρακί θα πρέπει να φοράμε. Τι θα συμβεί, όμως, όταν αρχίσουμε να αντιστεκόμαστε και να αμφισβητούμε την "αυθεντία" του γυναικολόγου; Τι θα συμβεί εάν μάθουμε τα σώματα μας και ερμηνεύουμε μόνες μας τα συμπτώματα; Τι θα συμβεί εάν καταστρέψουμε το φόβο και την άγνοια γύρω από τα σώματα μας;

Σίγουρα, θα έχει επιπτώσεις στην τεράστια και κερδοφόρα επιχείρηση που έχει στηθεί γύρω από το γυναικείο σώμα και στο 'κύρος' του κάθε γυναικολόγου. Σίγουρα κάθε γυναίκα θα είναι πιο δυνατή και σίγουρη για το σώμα της. Θα μπορεί η ίδια να κρίνει τι είναι καλό και τι όχι για αυτήν και δεν θα εξαρτιέται από καμία 'ιατρική αυθεντία'. Πρέπει να προσέχουμε τα σώματα μας όπως εμείς γουστάρουμε. Καμία κοινωνία και κανένας γιατρός δεν θα πρέπει να έχει λόγο πάνω στα δικά μας σώματα.

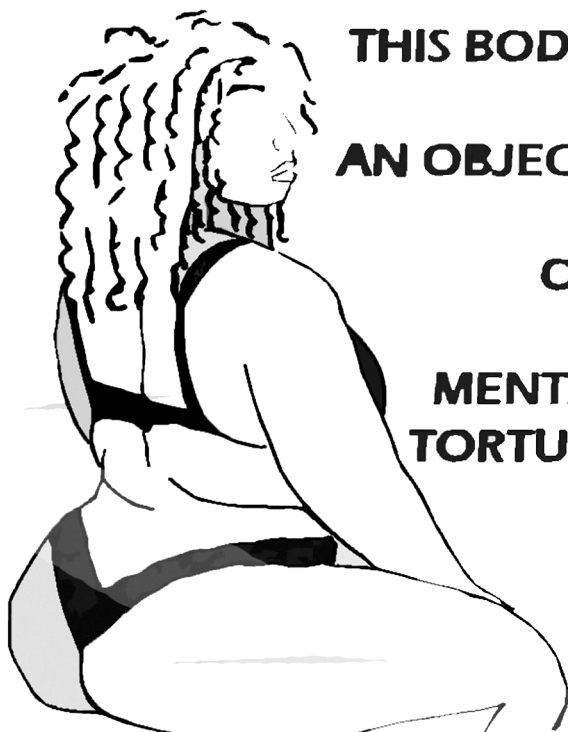
DON T MAKE

THIS BODY

AN OBJECT

OF

**MENTAL
TORTURE**

Με αφορμή τις εκτρώσεις στις Ην. Πολιτείες της Αμερικής...

Τον Απρίλιο, στην Indiana των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής απαγορεύτηκε σχεδόν πλήρως ο πιο συνήθης τύπος έκτρωσης, η λεγόμενη έκτρωση του δεύτερου τριμήνου. Μέρους αργότερα, στο Ohio πέρασε ένα νομοσχέδιο που απαγόρευε την άμβλυση στις έξι εβδομάδες της εγκυμοσύνης μετά από την ανίχνευση του καρδιακού παλμού του εμβρύου, όπως έγινε και στην Georgia, στα μέσα του Μάη, ενώ ο κυβερνήτης της Alabama υπέγραψε νομοσχέδιο για την πλήρη απαγόρευση της διαδικασίας και οι νομοθέτες σε δύο ακόμη πολιτείες – στην Louisiana και στο Missouri – προχώρησαν σε αντίστοιχα νομοσχέδια με εκείνα του Ohio. Κάπως έτσι, **μετά από 46 χρόνια, αρχίζει να ανατρέπεται σιγά σιγά η απόφαση του ανώτατου δικαστηρίου της Αμερικής Roe v. Wade, που το 1973 έδωσε στις γυναίκες το δικαίωμα να επιλέξουν εάν θέλουν να κάνουν έκτρωση.** Ένα δικαίωμα που κερδήθηκε με αγώνες ετών των ίδιων των γυναικών.

Και όπως ήταν σχεδόν αναμενόμενο, τα social media (κυρίως το twitter) βούξιναν για το συγκεκριμένο ζήτημα με τις αντιπαρτιθέμενες πλευρές να ακονίζουν τα επιχειρήματα τους (και τα πληκτρολόγια τους) υπέρ ή κατά των εκτρώσεων. Από τα πιο αξιοσημείωτα ήταν τα tweets της ηθοποιού Alyssa Milano στα οποία προέτρεπε τις γυναίκες να κάνουν απεργία από το σεξ ως διαμαρτυρία σε όλους αυτούς τους νόμους λέγοντας: *“Τα αναπαραγωγικά μας δικαιώματα διαγράφονται. Μέχρι οι γυναίκες να αποκτήσουν ξανά τον νόμιμο έλεγχο των ίδιων τους των σωμάτων δεν μπορούμε να ρισκάρουμε να μείνουμε έγκυες... Ζητώ #SexStrike. Διαδώστε το.”*, ενώ αργότερα

Our reproductive rights are being erased.

Until women have legal control over our own bodies we just cannot risk pregnancy.

JOIN ME by not having sex until we get bodily autonomy back.

I'm calling for a #SexStrike. Pass it on.

Μετάφραση Tweet

7:40 μ.μ. · 10 Μαΐ 2019

15.267 Retweet 46.712 επιστρώσεις "μου αρέσει"

47 χιλ. 15 χιλ. 47 χιλ.

σε επόμενες δηλώσεις της σχολίασε ότι η αποχή από το σεξ ως τρόπος διαμαρτυρίας δεν είναι και καμιά πρωτοπορία και ότι οι γυναίκες σε διάφορες περιστάσεις κι εποχές το έχουν χρησιμοποιήσει ως εργαλείο πίεσης όταν θέλουν να επιφέρουν κάποια (συνήθως, πολιτική) αλλαγή.

Μετά από ένα απλό γκουγκλάρισμα, η καθεμία/ένas θα μπορούσε να αντιληφθεί ότι αυτό ισχύει όσο περίεργο κι αν ακούγεται. Υπάρχουν ένα σωρό σύγχρονα παραδείγματα γυναικών σε διάφορες χώρες του κόσμου, οι οποίες έστειλαν του άντρες τους να κοιμηθούν στον καναπέ και όντως σε κάποιες περιπτώσεις, από ότι φαίνεται, κατάφεραν αυτό που ήθελαν. Ίσως, το πιο διάσημο παράδειγμα απεργίας από το σεξ, όμως, δεν είναι κάποιο σύγχρονο, αλλά είναι αυτό της Λυσιστράτη του Αριστοφάνη, στην οποία η ίδια προτείνει στις υπόλοιπες να κηρύξουν αποχή από το σεξ μέχρι οι άντρες τους να αποφασίσουν να σταματήσουν τον Πελοποννησιακό πόλεμο.

Όπως κι να 'χει, τα tweets της Alyssa τάρaxαν τα ήδη ταραγμένα νερά του twitter με πολλές γυναίκες να διαφωνούν μαζί της, ενώ κάποιες άλλες να συμφωνούν για τον λήθος, όμως, λόγο. Στα επιχειρήματα των πρώτων συμπεριλαμβάνεται ότι **η απεργία από το σεξ αναπαράγει την πατριαρχική αφήγηση ότι οι γυναίκες είναι οι "παροχείς", ενώ οι άντρες οι "καταναλωτές" του σεξ**. Δηλαδή, με το να χρησιμοποιείς το σεξ ως "διαπραγματευτικό χαρτί", αναπαράγεις, άθελα σου, ίσως, την ιδέα ότι το σεξ είναι να το ευχαριστιούνται οι άντρες μόνο και ότι, εν τέλει, η αποχή καταλήγει να είναι αυτοτιμωρία για τις ίδιες (οι οποίες στην πραγματικότητα το ευχαριστιούνται το ίδιο με τους συντρόφους τους). Από την άλλη, οι

συντηρητικές κυρίες της Αμερικής που είναι εναντίον των εκτρώσεων, γενικά, συχαίρουν στην Alyssa για την ιδέα της, γιατί πιστεύουν ότι η αποχή από το σεξ (και ο δρόμος του θεού, φανταζόμαστε εμείς) είναι ο μόνος τρόπος για να μειωθούν οι εκτρώσεις.

Παρ' όλα αυτά, εμείς, από την δικιά μιας πλευρά, νιώθουμε υποχρεωμένες να υπενθυμίσουμε ότι όσο καλή και θεμιτή κι αν είναι **η συζήτηση και η ανταλλαγή απόψεων, όταν αυτές είναι διαμεσοδημημένες μέσω των social media και παραμένουν μόνο ως έχουν, δεν θα καταφέρουν και κάτι**. Έτσι κι αλλιώς, το έχει αποδείξει η ιστορία... Ο αγώνας των γυναικών και η δράση ομάδων, όπως το **Jane Collective Abortion Network***, στα '60s – '70s στην Αμερική κατάφεραν να αλλιάξουν τόσο τα μυαλά πολλών, όσο και την ίδια την νομοθεσία του κράτους, ενώ το #metoo, παραδείγματος χάριν, το μόνο που έχει καταφέρει να αλλιάξει πάνω κάτω είναι ιστορικό του browser μας.

** Το Jane Collective Abortion Network ήταν μία γυναικεία ομάδα στην Αμερική, η οποία πραγματοποιούσε εκτρώσεις, την περίοδο 1969-1973, όσο ήταν παράνομες. Η ομάδα παρείχε και ψυχολογική υποστήριξη και οικονομικές διευκολύνσεις για τις γυναίκες που έκαναν εκτρώσεις.*

Σταματήστε να κατηγορείτε τις γυναίκες

Η διαφόρων μορφών βία αποτελεί, δυστυχώς, καθημερινότητα για τις γυναίκες στην Ελλάδα. Η βία όμως κατά των γυναικών (η σεξιστική, δηλαδή, βία) είναι μια μορφή υποτίμησης που τις περισσότερες φορές αντί να ενοχοποιήσει ο θύτης, την πληρώνει, ουσιαστικά, το θύμα.

Σε αυτό το κείμενο θα σταθούμε στην σεξιστική βία που θα δεχτεί μια γυναίκα από ένα άτομο με το οποίο έχει σχέσεις π.χ. τον σύζυγο, τον φίλο, τον γκόμενο, τον πατέρα, τον θείο. Γιατί το γεγονός αυτό κάνει ακόμη πιο δύσκολη την θέση της γυναίκας: στην πλειοψηφία των περιπτώσεων αν εκείνη καταφέρει και το φανερώσει, χτίζεται από τον περίγυρο της μια αβίωτη συνθήκη για εκείνη (δυσπιστία οικείων, στίγμα, υποτίμηση της βίας που δεχόταν, το κλασσικό “ήταν καλό παιδί, αποκλείεται” κ.α.) και μια σταδιακή, αλληλοουσιαστική αθώωση του άντρα.

Και δε μιλάμε για κατογγελλίες, δικαστήρια κλπ. Μιλάμε για την συνθήκη που βιώνει η πλειοψηφία των γυναικών, αν μιλήσει για την λεκτική ή σωματική βία που έχει δεχτεί και το πως τελικά οι ερωτήσεις και τα λόγια του “περίγυρου” καταλήγουν καιουφλησισμένα να στοχεύουν εκείνη...

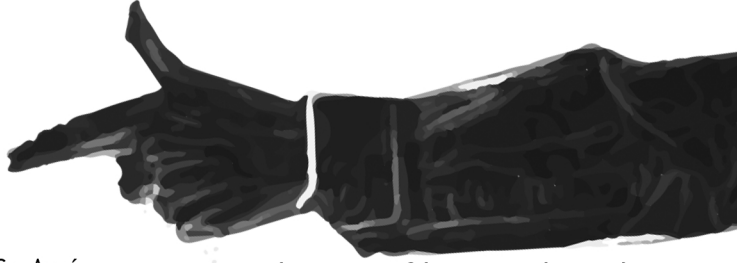
“Για να πούμε και την αλήθεια ήταν λίγο τσουλά, λίγο πουτάνα...”

Εδώ, λοιπόν, είναι η στιγμή που ενεργοποιείται ο κοινωνικός περίγυρος του άντρα – θύτη που αντί να τον “υποστηρίξει” με επιχειρήματα (αν, όντως, πιστεύει πως αποκλείεται να σήκωσε χέρι), καταλήγει να τον “υποστηρίζει” επιτιθέμενος όμως... στο παρελθόν της γυναίκας! Δηλαδή, αυτό που συμβαίνει μετά από ΚΑΘΕ σεξιστική βία είναι πως ο εκάστοτε περίγυρος αρχίζει να συκοφαντεί την γυναίκα, να επιτίθεται στο ήθος της και να ψαχουλεύει τον παρελθόν της. Όλο αυτό καταλήγει τελικά στο συμπέρασμα “Ε, και αυτή τα ήθελε τότε!” και είναι μια κλασσική προσπάθεια αθώωσης του άντρα: όχι επειδή “δεν είναι τέτοιος άνθρωπος”, αλλά επειδή η γυναίκα είναι λίγο “πουτάνα”, “τσουλά” κλπ. Αυτή η στήριξη δεν εμμένει, δηλαδή, στην αθωότητα του άντρα, αλλά στην παραδοχή του ότι εκείνος “μπορεί και να επιτέθηκε”, γιατί εκείνη, τελικά, “τα ήθελε”...

“Και αυτή γιατί φλέρταρε; Ήθελε να κάνει σεξ, ψέματα λέει!”

Αυτό, είναι το κλασσικό επιχείρημα που ακούγεται σε περιπτώσεις βιασμού: “Γιατί πήγε μαζί του βόλτα; Γιατί φλέρταρε μαζί του; Γιατί τον φίλησε, αν δεν ήθελε σεξ, γιατί, γιατί, γιατί...”

Εμείς λέμε πως η μη συναίνεση στο σεξ (αρά και η αρχή της επιβουλής και της βίας) αρχίζει με το που ένα μέλος δηλώνει με οποιοδήποτε τρόπο την άρνηση του και το άλλο μέλος.

συνεχίσει ανενόχλητο την πράξη. Αυτό σημαίνει πως αν φλερτάραμε με κάποιον, αν πήγαμε κάπου μαζί ή αν βρεθήκαμε μόνοι, δεν σημαίνει αυτόματα πως θέλαμε ντε και καλὰ σεξ! Ή αν κάποια φλερτάρει, δεν σημαίνει πως δεν υπάρχει γυρισμός! Το φλερτ ή η σεξουαλική επιθυμία μπορεί να εκφραστεί, αλλὰ μπορεί για χι ψι λόγους και να σταματήσει. Όλοι και όλες το έχουμε πάθει, όλοι και όλες θα έπρεπε να το σεβόμαστε, λοιπόν!

“Μήπως λέει ψέματα;;”

Ο τρόπος που λειτουργεί η δικαιοσύνη σε σχέση με τις καταγγελίες σεξιστικής βίας είναι τέρμα επιθετικός και συκοφαντικός προς την γυναίκα που καταγγέλλει. Από την δυσπιστία του δικαστηρίου μέχρι τις ερωτήσεις “Τι φόραγες; Γιατί κυκλοφορούσες μόνη;” κλπ. ρίχνουν την ευθύνη στην γυναίκα ξεκάθαρα. Οι περιπτώσεις βιασμού που καταγγέλλθηκαν και δικαίωσαν την γυναίκα είναι ελάχιστες και είτε είναι υπερβολικά προφανείς, είτε είναι ουσιαστικά ρατσιστικές, αν ο θύτης έτυχε να είναι μετανάστης (χωρίς τα κονέ και την επιφάνεια του ντόπιου).

Παράλληλα, η κοινωνία είναι πολύ πιο εχθρική απέναντι στην γυναίκα. Έχουμε πολλά παραδείγματα στον νου μας, αλλὰ ας θυμηθούμε την κοπέλα που τον Μάρτη 2015 κατήγγειλε για βιασμό δυο επιφανείς νέους της ξάνθης: η κοινωνία μουρμούριζε πως ήταν “πουτάνα”, η καθημερινότητα της έγινε τόσο αφόρητη που αναγκάστηκε να

παρατήσει την σχολή της, γυρνώντας πίσω στην πόλη της. Και όταν η ντόπια εκεί κοινωνία άρχισε να μαθαίνει για την καταγγελία βιασμού, στράφηκε και εκείνη εναντίον της, αναγκάζοντας την οικογένεια της και εκείνη να φύγουν οριστικά από το σπίτι τους. Τελικά, δυο χρόνια μετά το δικαστήριο αθώωσε ομόφωνα τους βιαστές.

Αυτό που θέλουμε να δείξουμε είναι πως η πιθανότητα μια γυναίκα να καταγγείλει βιασμό ή ξυλοδαρμό από έναν ντόπιο άντρα, ο οποίος, όμως, δεν έγινε ακριβώς έτσι όπως καταγγέλλθηκε, είναι τόσο ελάχιστη, γιατί απλὰ δεν την συμφέρει με κανέναν τρόπο.

“Πως ξέρουμε όμως πως λέει αλήθεια”;

Εμείς λέμε, λοιπόν, πως δεν είμαστε δικαστίνες για να ξέρουμε τι γίνεται κεκλεισμένων των θυρών. Δεν ξέρουμε ακριβώς πως “έγιναν τα πράγματα”, ούτε πιστεύουμε όλα αυτά που ακούγονται μετά το γεγονός. Γνωρίζουμε πως η αλήθεια είναι ένα πράγμα πολύ μεταβλητό και αλλάζει χίλιες φορές μέχρι να παραμορφωθεί έτσι όπως βολεύει τον θύτη.

Αυτό που ξέρουμε, όμως, είναι πως σε μια κοινωνία που έχει καταδικάσει από την πρώτη στιγμή την γυναίκα για ότι υπέστη, προτιμούμε να στηρίξουμε εκείνην ακόμη κι αν υπάρχει κάποια απειροελάχιστη πιθανότητα ανακρίβειας.

Διάφορες, όχι και τόσο διάσημες, LGBTQ εξεγέρσεις πριν το Stonewall

Εδώ και μερικά χρόνια έχει καθιερωθεί ακόμα και στην Ελλάδα ο Ιούνιος να είναι ο μήνας του Pride. Ενώ οι περισσότερες/οι γνωρίζουν της ιστορία της εξέγερσης του Stonewall, που ξεκίνησε στις 28 Ιουνίου του 1969, και την αναγνωρίζουν με κάποιον τρόπο ως την αρχή του LGBTQIA+ κινήματος. Αλλά αυτό που πολλές από εμάς, ίσως, να μην έχουμε καν ακουστά είναι πως οι LGBTQ άνθρωποι διαμαρτύρονταν και εξεγείρονταν πολύ πριν πεταχτεί η πρώτη πέτρα στο Greenwich Village. Πολλοί θεωρούν ότι η πρώτη queer εξέγερση στις Ηνωμένες Πολιτείες πραγματοποιήθηκε μια δεκαετία πριν από το Stonewall, το 1959, και στην άλλη πλευρά της χώρας, στο Los Angeles. Ένα μικρό μαγαζί με το όνομα Cooper's Doughnuts¹ ήταν αγαπημένο στέκι για drag queens, queer σεξεργάτες/ριες και trans γυναίκες που συχνά δεν τους επιτρεπόταν η είσοδος σε gay bar και θα μπορούσαν να συλληφθούν ανά πάσα στιγμή αν τις έπιαναν στο δρόμο "να μιμούνται τις γυναίκες". Ένα βράδυ μπάτσοι πήγαν στο Cooper's Doughnuts με σκοπό να κάνουν ελέγχους στις ταυτότητες των παρευρισκόμενων και έτσι, ξεκίνησαν οι συλλήψεις (το cross – dressing ήταν παράνομο και συνεπώς, οι μπάτσοι, αν σε υποπτεύονταν, σου ζητούσαν την ταυτότητα σου για να δουν αν το βιολογικό σου φύλο, αυτό που αναγράφεται και στην ταυτότητα, ταιριάζει με την παρουσίαση του φύλου σου). Όταν ένας gay άνδρας άρχισε να αντιστέκεται στην σύλληψη του, ενέπνευσε και τους τριγύρω του να αρχίσουν να ρίχνουν καφέδες και ντόνατς στην αστυνομία, ενώ στην συνέχεια, ακολούθησαν ταραχές.

Στις 4 Ιουλίου του 1965 διοργανώνεται η πρώτη οργανωμένη LGBTQ διαδήλωση² της χώρας έξω από το Independence Hall της Φιλαδέλφεια. Αυτή η πορεία, λοιπόν, διοργανώνεται από μία οργάνωση με το όνομα East Coast Homophiles (μη βίαιοι LGBT ακτιβιστές). Ήλπιζαν ότι η ειρηνική πικετοφορία τους (και τα κυριλέ συνολλάκια τους, μάηλον) θα περνούσαν καλύτερα το μήνυμά τους, σε αντίθεση με το να ρίχνεις ντόνατς σε αστυνομικούς. Για πέντε χρόνια, κάθε 4 Ιουλίου οργανωνόντουσαν αυτές οι ηλεγγόμενες ετήσιες υπενθυμίσεις που απαιτούσαν νομοθεσία για την προστασία των ανθρωπίνων και πολιτικών δικαιωμάτων των LGBT Αμερικάνων.

Παρ' όλα αυτά, το επόμενο έτος, τον Αύγουστο του **1966**, η εκσφενδόνιση καφέδων ξαναρχίζει στη καφετέρια Gene Compton στο Σαν Φρανσίσκο αυτή τη φορά. Αυτή η καφετέρια, όπως και το Cooper's Doughnuts στο Λος Άντζελες αποτελούσε ένα ασφαλές χώρο και ένα από τα αγαπημένα 24ωρα στέκια για μαύρες και λατινές drag queens και τρανς γυναίκες. Αργά εκείνη τη νύχτα, μπάτσοι μαζεύονται στην καφετέρια και, ουσιαστικά, αρχίζουν να συλλογάζονται κόσμο. Αυτή τη φορά μια drag queen³ ήταν η πρώτη που αντιστάθηκε, όταν ένας αστυνομικός την άρπαξε, ρίχνοντας του τον καφέ της στο πρόσωπο. Για άλλη μια φορά, ακολούθησε εξέγερση. Παράθυρα σπάστηκαν, η αστυνομία χτυπήθηκε, ένας τηλεφωνικός θάλαμος πυρπολήθηκε έξω από το μαγαζί και την επόμενη νύχτα, drag queens, gay και άλλοι σύμμαχοι αυτών διαμαρτυρήθηκαν έξω από την καφετέρια ενάντια στην παρενόχληση που αντιμετώπιζαν συνεχώς από την αστυνομία και την κοινωνία, ομοιοφυμμένως.

Εν τω μεταξύ, το **1966**, μια ομάδα ομοφυλοφίλων ανδρών στη Νέα Υόρκη οργανώνει αναμφισβήτητα ένα πιο chill είδος διαμαρτυρίας που ονομάστηκε "*sip-in*". Οι συγκεκριμένοι άνδρες έβγαιναν έξω τα βράδια θέλοντας αμφισβητήσουν με τον τρόπο τους μια νομοθετική ρύθμιση της Νέας Υόρκης που απαγόρευε το να σερβίρουν αλκοόλ τα μαγαζιά σε ομοφυλοφίλους, γιατί το αλκοόλ «φυσικά» θα τους κάνει πιο άσεμνους (ήες και το αλκοόλ μπορεί από μόνο του να κάνει διακρίσεις). Ένα βράδυ η παρέα των ανδρών καταλήγει σε ένα μπαρ που ονομάζεται Julius, κάθονται στο μπαρ, ο μπάρμαν βγάζει ποτήρια μπροστά τους και είναι έτοιμος να τους πάρει παραγγελία, όταν αυτοί δηλώνουν ότι είναι gay. Τότε, ο μπάρμαν κατευθείαν καλύπτει τα ποτήρια τους και ο φωτογράφος είναι εκεί έτοιμος να απαθανάτισει ένα διαφορετικό είδος πολιτικής ανυπακοής⁴.

Στη συνέχεια, το **1967**, η αστυνομία του Los Angeles έκανε επιδρομή σε ένα gay bar που ονομάζεται Black Cat Tavern την Πρωτοχρονιά. Και στον απόηχο αυτού, μια οργάνωση που ονομάζεται Personal Rights In Defense and Education ή PRIDE οργάνωσε μια σειρά διαδηλώσεων εναντίον αυτού του είδους των παρενοχλήσεων από τους μπάτσους. Με αφορμή αυτό, άλλαξαν το όνομα της μικρής εφημερίδας τους σε "Advocate", στην οποία 2 χρόνια αργότερα θα καταγράφονταν τα γεγονότα που, μετέπειτα, ονομάστηκαν η εξέγερση του Stonewall.

Σιγά σιγά έρχεται το καλοκαιράκι και το ίντερνετ και η τηλεόραση κατακλύζονται από διαφημίσεις με τα "τέλεια" σώματα. Παροτρύνουν τις γυναίκες να γυμναστούν-να βάλουν κρέμες και ότι άλλο θα σκεφτούν οι βιομηχανίες ως "αναγκαίο" για τα γυναικεία σώματα. Εμείς δεν πιστεύουμε ότι υπάρχει το "τέλειο" σώμα. Κάθε γυναικείο σώμα είναι ιδιαίτερο και ξεχωριστό. Κάθε γυναικείο σώμα έχει πάνω του σημάδια από την πατριαρχική κοινωνία που ζούμε. Από τον αυστηρό πατέρα, τον τσαμπουκαλεμένο αδερφό, τον νταή γκόμενο και τον πέφτουλα αφεντικό. Κάθε γυναικείο σώμα έχει πάνω του τις προσπάθειες να ακολουθήσει τα πρότυπα ομορφιάς, να αποκτήσει ένα αψεγάδιαστο σώμα και να αρέσει στους άλλους. Κάθε γυναικείο σώμα έχει πάνω του την ανασφάλεια και την μειονεκτικότητα που μας χαράζουν από μικρή ηλικία.

Όλα τα παραπάνω κάνουν το γυναικείο σώμα μοναδικό. Κάνουν τις γυναίκες μοναδικές που καταφέρνουν να επιβιώσουν σε αυτήν την συνεχή πάλη με τις εαυτές τους και την κοινωνία.

Να βγάλουμε όλα τα σκατά που μας έχουν βάλει στο κεφάλι για τα σώματα μας. Να καταρρίψουμε τα πρότυπα. Να είμαστε ελεύθερες.